

MUNI VIČER

Nina i tajno oko Atlantide

Prevela s italijanskog
Vesna Mostarica

■ Laguna ■

PRVO POGLAVLJE

Loredanova smrt i Andorin kovčeg

Tog ledenog jutra krajem februara snažan zadah se širio vazduhom. Misteriozna eksplozija do koje je prethodne večeri došlo na Tihom ostrvu izazvala je mnogo problema. Venecijanci su rano ustali sa svežim utiscima s karnevalske proslave na Trgu Svetog Marka. Koračali su uličicama i trgovima pokrivajući usta šalovima ili maramicama ne bi li sprečili udisanje gasa koji je obavijao Veneciju. Mnoge je kopkalo šta se to dogodilo na nenaseljenom ostrvu, ali niko još uvek nije znao istinu.

Deca su kao i obično krenula u školu, ali ih je spopadao snažan kašalj koji je usledio kao posledica nemilog događaja prethodne večeri. Jedino je na licu četiri prijatelja Nine de Nobili, unuke velikog ruskog alhemičara Mihaila Mesinskog sa Đudeke, treperio čudan osmeh.

Dodo, Česko, Roksi i Fjore bili su jedini koje nije brinula eksplozija u laguni. Ona je značila kraj njihovih nevolja. Voštana lutka s Nininim likom iznenada je eksplodirala i postala smrtonosna klopka za grofa Karkona Ka d'Ora i gradonačelnika Lorisa Sibila Loredana. Za mlade alhemičare bila je to zaista velika pobjeda nad Zlom i jedva su čekali da je proslave.

U vili Espasiji prozor Ninine sobe bio je širom otvoren uprkos hladnoći. Dok je usisavala, Ljuba je pjevušila ruske pesme i smrad koji je vetar unosio ni najmanje joj nije smetao. Međutim, njeno veliko spremanje naglo je prekinuo neočekivani dolazak profesora Hosea.

„Ola*, gde je Nina?“, upitao je uznemireni profesor. Bio je raščupan i imao ogromne podočnjake. Činilo se kao da cele noći oka nije sklopio.

„Dobar dan, profesore. Nina uči u prizemlju i rekla mi je da je ne ometam“, odgovorila je ljubazno ruska dadilja isključujući usisivač.

„Zar da uči bez mene? A zbog toga sam i došao!“, ljutito je progundao profesor.

„Profesore, znamo da niste još sasvim stali na noge. Uostalom, jutros veoma loše izgledate. Vratite se u dependans i ležite. Napraviću vam čorbicu.“

Ljuba je bila dobronamerna, ali profesor je bio loše volje. Izleteo je iz sobice, tresnuo vratima i hitro se sjurio niz spiralne stepenice, prošao kroz Sobu s kaminom

* Špan.: *hola*, zdravo (Prim. prev.)

i uleteo u Duždevu dvoranu. Zaustavio se pred tajnim vratima laboratorije i energično zakucao.

„Nina, znam da si unutra. Otvori! Moramo da razgovaramo!“, povikao je.

Ali vrata se nisu otvorila. Odmah su pristigli i Adonis, koji je zalajao, i Platon, koji je skočio na stočić i umalo oborio zelenu lampu.

„Gubite se, životinje!“, besno je urlao profesor. Velika crna doga je režala pokazujući oštre zube, a riđi mačor se nakostrešio i izvio leđa, spreman da skoči na Hosea.

Pas i mačor nisu očekivali ovakvo ophođenje; profesor se nikada nije grubo odnosio prema njima. Međutim, otkad su ga Nina i njeni prijatelji oslobodili iz Karkonove ljubičaste lepljive trake, Hose više nije ličio na sebe. Ipak, odlično je poslužio pomodio, alhemijski plod koji je Nina stvorila od magičnog semena čikolijuma iz prašume Maja. Mišina unuka je sve pripisivala tim nemilim događajima. Verovala je da je to bio razlog što je Hose još uvek bio uznemiren i prepadnut. Uostalom, zato ga je i ostavila da se osami na nekoliko dana.

Profesor je već gubio strpljenje, pa pošto ga niko nije udostojio odgovora, odjurio je usput nervozno popravljajući mantil i šesir. Ljuba se nagnula nad rukohvatom spiralnih stepenica i povikala:

„Sačekajte, profesore... Nemojte već da idete!“

Hose se nije ni osvrnuo, već je gundajući izleteo iz vile i snažno zalupio vratima.

Razlog zbog kog Nina nije otvorila bio je jednostavan: bila je s Maksom 10-p1 u Podvodnici.

„Uspeli smo! Došli smo glave Karkonu i Loredanu. Odmah moram da javim Eterei. Dragi moj Makse, fali mi još samo četvrta tajna. Tada će dečje misli konačno biti slobodne. Čim smo se rešili ove dvojice, sve će biti lakše!“ Devojčica je bila ushićena jer je osećala da je vreme za konačnu pobeđu, a činilo se da je njen metalni prijatelj bio još ushićeniji!

„Neka ksi ti ksrećna i radoksna! Ali moramo da prvo kshvatimo zaksto kse ksirena iznenada oglaksila sinoć, ne razumem zaksto!“, govorio je Maks pokazujući ekran u Podvodnici.

„Ma ko šiša sirenu! Čuješ li ti šta ti govorim – bliži se konačno oslobođenje Ksoraksa!“, naglasila je Nina.

„Bolje je prvo da prekontroliksemo ksve, pa ćemo onda da kse radujemo! Moramo da znamo da je ksve na ksigurnom“, nervozno je odgovorio android obrćući svoje zvonaste uši.

„Dobro de, pokaži mi ekran. Ali najpre hoću da razgovaram sa Etereom. Ne može da čeka!“

Nina je stala pred ekran i Maks je počeo da joj objašnjava šta ga je zadesilo prethodne večeri. Crvena svetla su iznenada zasjala upozoravajući da je uljez u blizini. Laboratoriji je pretio upad ili približavanje nekoga, ili nečega.

„Mora biti da je to zbog eksplozije!“, uskliknula je Nina. „Detonacija je izazvala vazdušni talas, pa onda i podvodni talas. Uostalom, Tiho ostrvo je nedaleko odavde. Ne sekiraj se, Makse, bespotrebno brineš!“

Dobri android se srušio na stoličicu i prekrpio glavu metalnim šakama: „Niksta ti mene ne razumeks! Nema ekrana – nema Eteree!“ Nina se trgla u trenu kad je čula Maksovo pojašnjenje.

„Pa nemamo onda vremena za gubljenje, podigni sistem računara!“, u dahu je uzvratila Nina.

„Ksvakako, to i hoću. Možda iksuvikse brinem. Ksad će biti dobro da pojedem malo džema od jagoda“, dohvatio je teglicu i odvrnuo poklopac.

Nina se osmehnula, poljubila ga u metalno čelo i dodala: „Njupaj, njupaj. Sve će doći na svoje, videćeš da ćeš očas posla pronaći kvar. Onda ću razgovor s Eterecom ostaviti za popodne. Sačekaću ostatak družine, pa ćemo joj zajedno preneti lepe vesti. Šta kažeš na to?“

„Kažem ksUPER!“, odvratio je Maks gurajući pune kašike džema u usta.

Mlada alhemičarka je izašla iz Podvodnice, uskočila u prikolicu, provozala se do uskih stepenica i izvirila kroz vratanca u laboratoriji vile. Kad već ne može odmah da javi lepe vesti Eterei, makar može da obavesti *Magični sistem sveta*. Postavila je dlan s belegom petokrake zvezde boje jagode iznad Knjige koja govori, ali korice se nisu otvorile.

Pokušala je još jednom. Ništa. Knjiga se nije otvarala.

Koraknula je nazad, počela se po čelu i zabrinuto izvukla Taldom Luks. Stisnula je žezlo na grudi i prošaptala: „Šta je sad ovo? Knjiga čuti!“

Poraženo je skliznula na klupicu, naslonila laktove na sto za eksperimente i pogledala unaokolo. Sve je bilo na svom mestu: bočice, teglice, kotlići za destilaciju i bakarne kutlače bili su nedirnuti. Čak je i mešavina zlata i safira krčkala u prastarom kazanu nad vatrom u kaminu. Zbunjeno i podozrivo je zurila u *Magični sistem sveta* pokušavajući da dokuči šta se dogodilo.

Časovnik je pokazivao 10 sati, 36 minuta i 7 sekundi. To februarско jutro je počelo veselo, ali kako je vreme odmicalo, nije mnogo obećavalo.

Tri vatrogasna broda s mlaznicama istovremeno su doplovila iz lagune u kanal Đudeka. Komandir vatrogasne jedinice kojeg su svi mogući gradski zvaničnici s nestrpljenjem iščekivali u velikoj sali suda u Veneciji, nije umeo da obrazloži šta se to dogodilo na Tihom ostrvu. Kad je ušao u salu, svi su zanemeli iščekujući šta će reći.

„Koliko znamo ostrvo nije naseljeno i uvereni smo da je do eksplozije slučajno došlo. Možda zbog gasa koji je iscurio iz nekog dotrajalog uređaja. Žrtava, na sreću, nema“, ispričao je komandir, dodajući nekoliko naizgled zanemarljivih detalja. „U unutrašnjosti jednog

zdanja od oniksa pronašli smo nekoliko ugljenisanih pera i kostiju. Verujemo da su to ostaci neke ostrvske životinje, ništa što bi trebalo da nas brine.“

Sudije su u čudu bespomoćno raširile ruke, dok je deset gradskih savetnika u ljubičastim odorama ćutke stajalo.

Požar na Tihom ostrvu bio je prava misterija. Ipak, sledbenici Lorisa Sibila Loredana ćutali su kao zaliveni. Svi do jednog su dobro znali da je upravo na ostrvu pronađena statua krilatog lava, a oduvek su o tom mestu slušali kao o nekakvom ukletom i ozloglašenom pribežištu.

Međutim, ni reči o tome nisu rekli: morali su da drže jezik za zubima i pridržavaju se Karkonovog naloga. Uostalom, u poslednje vreme bilo je previše čudnih i neobjašnjivih događaja!

Predsednik suda je ustao i pogledao savetnike: „Ima li vesti od gradonačelnika? Još uvek boluje? Zar ni danas nije našao za shodno da nam se obrati?“

Najstariji gradski savetnik se nakašljao i rekao: „Nažalost, gradonačelnik Loredan je još uvek veoma loše. Međutim, ne sumnjajte da će se brzo, i brže nego što mislite, vratiti u Gradsku većnicu. Budite bez brige. Grof Karkon će nam pomoći da zategnemo situaciju u gradu. Ne sumnjajte da će se krivac za ovaj misteriozni požar s Tihog ostrva uskoro razotkriti.“

Sudije i vatrogasci nisu progovorili ni reč, a deset savetnika je istovremeno ustalo i udaljilo se. Dvojica savetnika se brzim korakom zaputila ka palati Ka d'Oro: nisu mogli da se strpe i dočekaju vesti o povratku Loredana u većnicu. Ko je od njih uopšte i mogao pretpostaviti da se gradonačelniku ili grofu desilo nešto ozbiljno?

Lupali su na vrata i zvonili nekoliko puta, ali niko nije otvarao. Izgledalo je kao da je palata napuštena.

Je li to Venecija pala u ruke mračnih sila?

Savetnici nisu imali odgovor ni na jedno pitanje. Odlučili su da je ipak najbolje da se vrate u većnicu.

Tek što se okrenuše, savetnici krajičkom oka spaziše nejasnu siluetu kako hitro ulazi u Karkonovu palatu. Povikali su pokušavajući da zaustave neznanca, ali im ovaj zalupi kapiju ispred nosa. Najednom, jedan od savetnika spazi da u jednoj od odaja svetla ipak gore. Dakle, nekoga unutra ima! Ali zašto, za ime sveta, niko ne otvara? I ko je taj stranac koji se prikrao unutra?

Dva Loredanova sledbenika razmenila su prestravljene poglede, pa su na kraju odlučila da pozovu grofa Karkona, uvereni da će ovaj imati odgovore.

U pet po podne četvorka je stigla u vilu i pronašla svoju drugaricu u Duždevoj dvorani. Sedela je na podu usred hrpe knjiga.

„Šta radiš to na podu?“, upitao je Česko.

„Tražim odgovore“, ne dižući pogled suvo je odbrusila devojčica.

„Odgovor ili odgovore?“, upitali su prijatelji horski.

„Tražim odgovor na pitanje zašto *Magični sistem sveta* ne progovara. Mora da to piše negde, negde mora da postoji rešenje“, zabrinuto je mrmljala.

„Kako to misliš ne progovara? Sad je našla da se umutavi kad smo savladali Karkona?!“ Kao i obično, Roksi je burno reagovala.

„Možda se desilo nešto neobjašnjivo. Ipak, beleg je i dalje iste boje, dakle ne bi trebalo da nam preti bilo kakva opasnost.“

Nina je pokazala družini beleg u obliku zvezde, pa su se za tren svi našli na podu listajući velike knjige.

„Haj... de d... da razg... gov... varamo s M... Maksom“, predložio je Dodo, ali mu je Nina upala u reč govoreći da to nije dobra ideja jer je android prilično nervozan zbog sirene koja se oglasila prethodne večeri u Podvodnici.

„Ako se oglasila sirena, onda nešto debelo nije kako treba“, rekla je Fjore otvarajući *Dolus*, obimnu prašnjavu knjigu Tadina de Đordisa.

„Vidi, vidi, možda ovde nađemo odgovor, govori o obmanama“, promrmljala je vrteći oko prsta pramen kratke kose. Kad se našla na trideset petoj stranici, iznenada se trgnula. Čitavu stranicu činilo je samo jedno srebrnasto slovo alfabeta Šestog Meseca, slovo D.

„Nema šta, početno slovo reči *dolus*! Na latinskom to znači obmana“, uzviknula je Fjore šepureći se svojim znanjem.

Čim je to izgovorila, srebrnasto slovo je sišlo s papira i poletelo ka laboratorijskim vratima. Nina je preneraženo buljila u lebdeće slovo, a potom uzela iz džepa kristalnu kuglu, postavila je u udubljenje i vrata su se otvorila. Petorka je samouvereno ušetala u laboratoriju, a slovo je sletelo na korice *Magičnog sistema sveta*. Nina je postavila dlan s belegom iznad, i Knjiga se napokon otvorila i progovorila. Vodeni list je usisao lebdeće slovo D, a zelena svetlost je obasjala sobu.

„Knjigo, šta se dešava?“, bojažljivo upita devojčica sa Šestog Meseca.

*Pred nosom vam prevara stoji,
ne dajte da vam sudbinu kroji.
Samo pomoću antimona
možete videti demonu.*

„Samo pomoću antimona?“, ponovila je Nina.

*Znaš dobro da ga je Ram Vrednica nosila
u kristalnom skiptru, ta alhetarot karta mila.*

***Znaš da antimon je protivotrov i saznanja donosi
ovo je zasad dovoljno – time se ponosi.***

„Ram Vrednicu je porazio Nol Sebičnjak! Još za vreme karnevala na Trgu Svetog Marka kad je uzeo voštanu lutku misleći da sam ja. Ne znam gde je završio njen kristalni skiptar“, odgovorila je uzbuđeno devojčica.

Vodeni list se namreškao i posle nekoliko sekundi iz stranice je izronio skiptar Ram Vrednice. Nina ga je zgrabila u letu. Bio je proziran i sjajan. U njemu se nalazio antimon.

***U kazan ga ubaci sa safirom i zlatom,
za 3 minuta i 4 sekunde izgovorite potom:
Neka se prevara razotkrije,
istina ne sme da se krije.***

Mala alhemičarka je uradila tačno kako joj je Knjiga naložila i posle 3 minuta i 4 sekunde deca uglas povi-kaše: „Neka se prevara razotkrije, istina ne sme da se krije.“

Iz kazana se pomolilo belo platno, poletelo uvis i ostalo kao čudom razvučeno poput bioskopskog plat-na nasred sobe.

Svetlost u laboratoriji postade plavičasta, a na platnu se ukaza serija uznemirujućih slika.

Petoro dece u čudu je gledalo taj čudan film.

Razrogačenih očiju videli su šta se desilo na Tihom ostrvu prilikom eksplozije.

Prva scena se odigravala u osmoj sobi zdanja od oniksa. Na veličanstvenom tronu od punog drveta sedeo je Loris Sibilo Loredan, još uvek u obličju pernate zmije. Pred njim se pojavila zla karta alhetarota, Nol Sebičnjak, koji je porazio Ram Vrednicu na karnevalskoj proslavi.

Starac je stezao voštanu lutku, koja je predstavljala Ninu. Tik iza Nola Sebičnjaka, oslonjeni na vrata stajali su Karkon, Višolo, Alvize i Barbessa. Pernata zmija je, uverena da se pred njom nalazi Nina de Nobili glavom i bradom, uputila još jedan urokljivi pogled. Za tren oka kletva pernate zmije pretvorila se u prasak. Činilo se da je Karkon potrčao ka Loredanu shvativši da je u pitanju varka. Bilo je prekasno da ga zaustavi. Snažan gas koji je izbio iz Loredanovih zenica aktivirao je voštanu lutku i ona je eksplodirala. Zidine zdanja su se urušile i oblak žutog dima digao se u nebo.

Deca su kao omađijana zurila u platno. Jasno se videlo da je među ruševinama, na podu osme sobe ostalo samo malo ostataka Lorisa Sibila Loredana. Bilo je to tek nekoliko srebrnih pera i kostiju. Od Nola Sebičnjaka nije ostalo ni traga – na mestu na kom je stajao nalazila se samo gomilica pepela.

Nina je već počela da likuje pobedonosno, ali ju je u tom polumraku Česko ućutkao.

Na platnu se u kratkom rezu ukazala druga scena s Karkonom i njegovim sledbenicima u vodi lagune. Oko njih su bespomoćno plutali siroti Loredanovi predmeti koji govore: sudić rascvetalog kvandomija, mermerna zdelica žutog tarta, časica sa sjajnim zrcima patuljaste salije i bočica zelenog vintabra.

Grof se praćakao zamahujući ljubičastim ogrtačem, a Višolo i dva androida su bespomoćno mlatarali rukama pokušavajući da izrone. Zatim se jasno videlo kako je Karkon uzeo Pandemon Mortalis. S vrha tog kobnog mača sevnuo je plamen. Električno pražnjenje u dodiru s morskom vodom stvorilo je džinovski mehur kiseonika. Četiri saborca su našla spas, dok su siroti predmeti koji govore ostali prepušteni talasima.

Tek što se ova scena završila, platno se iznenada samo od sebe složilo i uronilo natrag u kazan. Svetla laboratorije su zasjala, a deca su i dalje mučaljivo sedela zablenuća u tačku gde se nalazilo platno.

„Preživio je! Karkon je preživio!“, uzviknula je Nina oslonivši se na sto za eksperimente.

„Ponovo nas je nasankao! Ovo je neverovatno!“, rekao je Česko nameštajući naočare.

„Ponovo će doći po nas!“, uzviknula je Roksi stegnutih pesnica, ne skidajući pogled s Nine.

„Ja se p... p... plašim“, mucao je Dodo sedeći na svom, sad već dobro poznatom, mestu kraj piramide sa zmajevim zubima, zureći u pod.

„Bila sam uverena da je gotov! Sad su mi se sve kockice složile. Zato se i oglasila sirena u Podvodnici: mehur od kiseonika se približio staklenim zidovima.“ Čim je to Nina izgovorila, družina je razmenila zapanjene poglede. Jedna misao ih je sve istovremeno prostrelila: da li je grof otkrio Podvodnicu?

Ne gubeći ni tren, sidoše stepenicama, pa kroz tunel do Maksa, koji je bio u velikom poslu. Vredni android je baratao raznim pomagalicama, kleštima, odvijačima i laserskim instrumentima. Pokušavao je da popravi veliki ekran. Čim mu je Nina rekla da je Karkon uspeo da izvuče živu glavu, zvonaste androidove uši se obrnuše i iz ruke mu ispade alat.

„Prevario naks je! A možda je otkrio i Podvodnicu!“, rekao je gegajući se.

„Nadajmo se da nije. Moramo da osposobimo alarmni sistem“, rekao je Česko zureći u tamni veliki ekran.

Družina je odmah pohitala da pomogne Maksu-10p1, međutim, popravka nije bila jednostavna. Dve nedelje su prošle, a rešenja nije bilo. Fjore i Roksi su proučavale uputstva za aktiviranje alarmnog sistema, dok su Česko, Dodo i Maks pregledali instalacije i električno brojilo. Nina je pokušavala da zatraži pomoć od *Magičnog sistema sveta*, ali Knjiga nije rekla ni reč.

Kontakt sa Šestim Mesecom je bio prekinut i mala alhemičarka je bila prilično narogušena.

Dedinih pisama više nije bilo. Telepatski razgovori s Etereom postali su prošlost.

Činilo se da misija spasavanja Ksoraksa postaje sve teža i složenija. Nina je pokušala da pita Hosea za savet, ali profesor je bio vidno neraspoložen i nervozan.

„Dođavola s tim! Ne вреди natezati se s Karkonom, previše je prepreden i snažan, moraš da dignješ ruke od toga. Danima ti govorim da batališ tu priču!“, ubeđivao ju je Hose. Naposletku je devojčica sa Šestog Meseca sasvim klonula duhom. Više ga nije obilazila u depandansu vile, ostavljajući ga među gomilom papira.

I u Gradskoj većnici zujalo je kao u košnici: već predugo ni glasa nije bilo o Karkonu i Loredanu, pa su opštinski savetnici bili na mukama. Ipak, 21. marta, prvog dana proleća, jednom savetniku u ljubičastoj odori stigao je poseban telefonski poziv. S druge strane veze bio je Karkon Ka d'Or!

„Da ste se nacrtali ti i još jedan u mojoj palati! Moram da izdam važno saopštenje!“

Poziv je bio jasan i kratak. Za manje od pola sata savetnici su zakucali na kapiju palate.

Karkon ih je uveo u Sobu planeta, gde su već bili Alvize, Barbese i Višolo. Uza zidove prostorije tinjalo

je četrdeset crnih sveća, a u središtu je ležao čudan pravougaoni predmet pokriven tankom ljubičastom tkaninom.

U grobnoj tišini ni muva se nije čula.

„Cenjeni grofe, milo nam je da vas vidimo! Što se ne javiste pre? Tražili smo vas danima, na Tihom ostrvu se dogodila prava tragedija...“, savetnik nije ni dovršio izlaganje, kad mu je Karkon upao u reč.

„Već sve znam. Protekle dve nedelje su bile paklene, imao sam mnogo posla“, dubokim glasom je rekao grof.

„Kako je gradonačelnik?“, zabrinuto su upitali savetnici.

„Gradonačelnik je mrtav!“, leđeno je saopštio Karkon.

„MRTAV! Ali kako? Kada?!“, savetnici se u neverici očajno uhvatiše za glavu zureći u učitelja magije.

„Tako lepo, desilo se i kraj priče!“, grubo je presekao Karkon ne želeći da kaže ni reč više. Uostalom, nije ni mogao da otkrije kako je Loredan zaista skončao.

Grof je zaškiljio toliko da su mu zenice zaličile na čiode. Prisetio se kako je neslavno život izgubio Loris Sibilo Loredan. Jedna bezazlena voštana lutka koštala ga je života! Ko bi, uostalom, i poverovao u celu priču o gradonačelniku koji je zapravo bio pernata zmija, i da je sopstvenim urokljivim pogledom na kraju aktivirao voštanu lutku što je eksplodirala? Kad bi sve to tako potanko izložio, svedočio bi da je Loris Sibilo Loredan

izumitelj alhetarota i da je sam sebe digao u vazduh. A sve to želeći da se konačno reši tog balavog derišta, Nine! Kad bi Venecijanci saznali sve te pojedinosti, ne bi sedeli skrštenih ruku.

Uostalom, tu ne bi bio kraj nevoljama – Karkon bi sigurno morao da svedoči i traži izgovor šta je, za ime sveta, radio s gradonačelnikom na Tihom ostrvu.

Savetnici u ljubičastom bili su svesni da Loredan raspolaže nekim čudnim moćima, ali ne bi im ni na kraj pameti bilo kakva se to istina krije iza markizovog lika i dela. Dok su se razne misli vrzmale po grofovoj glavi, jedan savetnik je istupio napred: „Uvaženi grofe, ima li gradonačelnikova iznenadna smrt neke veze s tragedijom na Tihom ostrvu?“

„Umukni!“, zaurlao je grof koračajući ka središtu prostorije. Stao je tik uz pravougaoni predmet prekriven ljubičastom tkaninom. Uzdahnuo je, pa hitrim pokretom svukao tkaninu.

„MRTVAČKI KOVČEG!“, zavapili su savetnici obarajući glave.

„Bravo za vas. Jeste, raskošni, metalni mrtvački kovčeg. Blistav i sjajan. Pažljivo pogledajte šta sam naložio da se ureže.“ Grof je dugim noktom prelazio preko urezanih slova.

Markiz Loris Sibilo Loredan – gradonačelnik Venecije.

Savetnici su prebledeli: „A šta ćemo mi sad? Šta da kažemo narodu?“

„Ništa se vi ne uzrujavajte, ja ću preuzeti funkciju gradonačelnika“, rekao je Karkon i iz ogrtača izvukao pergament koji je naglas pročitao:

MOJA POSLEDNJA VOLJA

*Ja, dolepotpisani markiz Loris Sibilo Loredan,
pri punoj svesti i zdravoj pameti ostavljam mesto
gradonačelnika Venecije grofu Karkonu Ka d'Oru,
koji će obezbediti mir, slobodu i pravdu.*

*S punim poverenjem
Loris Sibilo Loredan*

„Da li je dokumentacija pravno overena?“, usudiše se da pitaju savetnici.

Karkon im se preteći približio i stao da vitla Pandemon Mortalisom: „Šta trabunjate to, zar sumnjate u moje reči?! Da ste začepili ovog tren!“

Dva savetnika uzmakoše saginjući glave.

„Odštampane čitulje i oblepите grad. Sahrana će biti za dva dana. Venecijanci su u obavezi da prisustvuju.“

„Dopustite, cenjeni grofe, možemo li poslednji put da vidimo našeg jadnog gradonačelnika? Možete li otvoriti kovčeg?“

Zbog ovog savetnikovog pitanja Karkon je zapenio od besa.

„Imate li vi dasku u toj glavi?! Ništa ne kapirate, jel-da? Treba da vam se sve nacрта, je li? Loredan je život žrtvovao zbog pravde. Niko ne može da vidi posmrtnu ostatke, istina o smrti je takva da se prepričati ne može. Jesmo li se razumeli?“, dodao je podižući ruke uvis.

Savetnici su potvrdno klimnuli glavama.

„Konačno, sad smo se razumeli. Moraćemo da iskoristimo ovu tragediju. Venecijancima ćemo reći da je Loredan otrovan“, rekao je Karkon sedajući na kovčeg i prekrštajući noge. Savetnici su ga zabezeknuto gledali.

„DA KAŽEMO DA JE OTROVAN?“, zavapili su savetnici obliveni hladnim znojem.

„Da kažete da je otrovan, dabome. Skončao. Ubijen je. Čik pogodite ko je kriv za to zlodelo?“, kroz zube je siktao grof gladeći bradicu.

„Nina de Nobili?“, uglas rekoše savetnici gledajući Višola i blizance kako se osmehuju.

„Tačno tako. To je, uostalom, prava istina. Samo NE MOŽEMO da kažemo kako se zapravo to dogodilo. Nezgodno je, verujte mi na reč. Ta balava veštičara i ona derlad će skupo platiti za ovo. Ovo je njihov kraj.“

Karkon je ustao i ovlaš dotakao kovčeg. Pre nego što se pozdravio sa savetnicima, prikovao ih je pogledom i prosiktao:

„Do jutra da je ceo grad oblepljen čituljama!“

Čim su u pratnji Višola savetnici izašli, grof je otvorio kovčeg: niste ni sumnjali, bio je prazan!

Satanski smeh se prolomio sve do tavanice. Čak su i blizanci zlokobno likovali naslađujući se novim paklenim planom koji je osmislio njihov učitelj. Na kraju krajeva, nije ni moglo da bude ništa u tom metalnom kovčegu. Gradonačelnik je izgoreo u plamenu i sve što je od njega ostalo bilo je nekoliko pera i hrpica kostiju. Bili su to oni posmrtni ostaci na koje je nabasao komandir vatrogasne stanice.

Ponovo je grof osmislio pakleni plan da pritera uza zid devojčicu sa Šestog Meseca, jedini problem koji mu je stajao na putu da konačno preuzme vlast u Veneciji i dokopa se Ksoraksovih tajni.

Uzeo je rub svog ogrtača i uglačao površinu metalnog kovčega. Demonski se cereći, okrenuo se ka blizancima: „Ne primećuje se da se ispod ovih slova naziru i neka druga, zar ne?“

„Ništa se ne vidi. Niko neće saznati da se u istom kovčegu krilo telo našeg voljenog androida Andore“, ponosno je odgovorio Alvize.

Upravo tako, bio je to Andorin kovčeg – iste one Andore koja je sama sebi oduzela život. Metalni Andorin kovčeg je Karkon poneo sa sobom na dan velike eksplozije. Tada je iz džinovskog mehura kiseonika primetio kako nešto svetluca na morskom dnu. Uz pomoć blizanaca i Višola, grof je preneo Andorin kovčeg u palatu Ka d'Oro.

Više od dvadeset dana marljivo je radio na osposobljavanju mehaničkih delova i strujnih kola androida. Zato nije otvarao vrata savetnicima niti odgovarao na brojne telefonske pozive. Još jedna paklena ideja izrodila se u demonskom grofovom umu. Ne samo da je uspeo da obnovi Andorina strujna kola i mikročip već je s metalnog kovčega uklonio natpis *Andora, Karkonov android* i urezao inicijale gradonačelnika Lorisa Sibila Loredana.

Ubio je dve muve jednim udarcem: naložio da se izda obaveštenje o Loredanovoj smrti i organizovao veliku sahranu. Bila je to kobna strateška igra u kojoj će se opet naći Nina i grupa dece sa Đudeke. Plan je bio savršen!

S druge strane, Nina nije ni sumnjala da se grof dokopao kovčega. Film na platnu u laboratoriji naglo se prekinuo posle prikaza Karkonovog spasenja u pratnji blizanaca i Višola. Družina nije videla da se i to dogodilo.

Narednog jutra, dogodilo se isto ono kao i kada je u Veneciji osvanuo *Proglas* protiv magije. Duž čitave Venecije osvanule su čitulje. Građani su bili zabezeknuti i u neverici, jer je, između ostalog, na čituljama jasno stajalo da je gradonačelnik otrovan!

Sudije su odmah preduzele istragu u cilju da razotkriju Loredanovog ubicu. Mnogi nisu mogli da se otmu utisku da je Venecija zaista postala meta crne magije i zlih vradžbina.

NARODNA ŽALOST

Dragi i voljeni gradonačelnik Venecije,
markiz LORIS SIBILO LOREDAN,
ubijen je i **OTROVAN!**

Od svih Venecijanaca očekujemo da sarađuju
u istrazi i razotkrivanju počinioaca.

Sahrana će se održati sutra u 11.30 u Crkvi Svetog
Marka. Na toj ceremoniji grof Karkon Ka d'Or
pročit će značajan dokument koji je Loris Sibilo
Loredan sastavio neposredno pre smrti.
Prodavnice, kancelarije i škole neće raditi.

10 gradskih savetnika

Višolo je već u rano jutro predao čitulju grofu koji ju je pročitao, protrljao dlanove i samouvereno se zaputio u ambulantu. Čekala ga je još jedna ključna stvar.

Nepokretna Andora je sklopljenih očiju ležala potopljena u regenerišuću tečnost.

Alvize i Barbese su zamenjivali već ko zna koji po redu filter vode života, specijalne alhemijske supstance stvorene za ovaj poseban poduhvat. Strujna kola i mehanički delovi bili su skoro obnovljeni: nedostajala je još samo transplantacija novog mikročipa u mozak Karkonovog omiljenog androida.

Grof je odšrafio glavu androida – a obrijao ju je do glave i pre nego što je počeo sa operacijom – obujmio lice svog veštačkog bića i gotovo nežno izgovorio: „Ne brini, bićeš jača i inteligentnija nego ranije. Nije me briga kako je prekinuta veza s pravom Nininom tetkom. Imam za tebe druge planove.“

Potom je dohvatio bušilicu i započeo posao. Posle dva sata u Andorin mozak je ugrađen mikročip od moćnog selena, najnovijeg alhemijskog grofovog izuma, učvršćenog žicama tenzijuma. Mikročip je bio potopljen u kuglu s ombiom.

Pričvrstio je glavu na androidov vrat i položio telo u kadu s regenerišućom tečnošću, a onda se obratio blizancima: „Kontrolišite temperaturu vode života i za jedan sat uzmite uzorak krvi. Moram da proverim da li je sumporna magma na optimalnom nivou.“

Alvize i Barbese su poslušno klimnuli glavama. Andora uskoro treba da stane na noge.

Dok je u palati Ka d'Oro sve išlo kao po loju, u vili Espasiji se spremalo nešto gadno. Baštovan Karlo i profesor Hose su utrčali u Ljubinu kuhinju obaveštavajući je o gradonačelnikovoj smrti.

„Ma je l' je moguće? Gradonačelnika su otrovali?!“, uznemireno je uzviknula ruska dadilja. Iz ruku joj je ispala posuda sa slatkim pavlakom.

„Moguće, moguće! Tragedija prava. Ko zna kome je tako nešto palo na pamet. Sad će nagrabusiti svi koji su bili protiv njega“, rekao je mrzovoljno Hose.

„Jezik pregrizli, profesore, nije valjda da mislite kako će se neko sad okomiti na Ninu ili vas?!“, zabrinula se Ljuba.

„Bog sveti će ga znati... ne znam šta da mislim“, s uzdahom je odgovorio profesor odlažući šešir na sto.

Ljuba je skinula flekavu kecelju, dohvatila poslužavnik sa doručkom za Ninu i popela se uz spiralne stepenice mrmljajući sebi u bradu: „Od ranog jutra loše vesti za moju Ninočku.“

Kad je ruska dadilja razmakla plave zavese i pustila svetlost u sobicu, Nina je protrljala oči i pridigla se. Čim joj je Puslica prenela vest o smrti gradonačelnika, devojčica je osetila kako joj se krv leđi u žilama. Navukla je široke pantalone i prugastu duksericu i za tren oka izletela iz sobe a da nije ni zalogaj probala. Pre nego što je ušla u Sobu s kaminom, ugledala je usred predsoblja profesora Hosea koji ju je ćuteći posmatrao.

„Profesore, opet će se okomiti na vas. Molim vas, ne izlazite iz kuće!“

Nina je bila veoma zabrinuta i za njega.

„Draga Nina, ne mogu me uplašiti“, reče on stavljajući šešir na glavu.

„Stvarno?“, začudila se devojčica.

„Naravno, ne može da me uplaši ono što u dušu znam“, odgovorio je mirnim tonom španski profesor.

„Šta hoćete da kažete?“, zbunjeno je odgovorila Nina.

„Dosta sam ispaštao zbog Karkona. Poznate su mi njegove moći. Javna je tajna da smo Dodo i ja bili optuženi sa širenje glasina o magiji. Ako se opet okome na mene, snaći ću se, veruj mi“, reče Hose, pa izađe ostavivši Ninu zabezeknutu.

Devojčica sa Šestog Meseca nije imala vremena da promisli o onome što joj je Hose rekao, već je otrčala u

laboratoriju. Sva zadihana postavila je desni dlan iznad *Magičnog sistema sveta* i upitala:

„Knjigo, preklinjem te, odgovori mi. Situacija je ozbiljna. Karkon je preživio i opasniji je nego ikad pre. Loredan je mrtav, ali se priča da je otrovan, što je teška laž! I sama to znaš. Bojim se da će cela Venecija povjerovati u te laži. Ne uspevam više da stupim u kontakt s Etereom. Šta da radim?“

Korice s urezanim zlatnim gugijem polako se otvore, vodeni list zasvetle zelenom svetlošću i Knjiga najzad progovori:

***Kod Maksa 10-p1 u Podvodnicu otići treba
kraj staklenih zidova treba da se gleda.
Uvidećeš da na dnu važne stvari nema,
a životna opasnost za četiri ostale se sprema.***

„Važna stvar nedostaje na dnu? Kakva životna opasnost pretila?“, radoznalo je upitala.

Knjiga je iznova zanemela ostavljajući Ninu u panici. Mlada alhemičarka nije imala izbora, pa je hitro sišla u Podvodnicu i zatekla Maksa zaposlenog. Pokušavao je da osposobi alarmni sistem.

„Zdravo, Nina, joks ksamo nekoliko dana i ksve će biti kako treba. Popravljen je kskoro ksve, ali joks moram da proverim memoriju računara“, reče veselo android.

Kao da nije ni čula ove androidove reči, devojčica je ćutke prišla staklenim zidovima Podvodnice. Razmakla je zelene zastore i zagledala se u morsko dno. Samo gomila riba, algi, kamenje i pesak. Ništa neobično na vidiku. Međutim, njen nemirni pogled se kao prikovan iznenada zaustavio na jednom mestu na morskom dnu. Nina je vrisnula: „Nestao je!“

Maks je skočio kao oparen: „Nekstao ko? Nekstalo ksta?“

„Nestao je Andorin kovčeg!“, nosa i dlanova priljubljenih na staklo, jedva je izustila Nina.

„NEKSTAO JE ANDORIN KOVČEG!“, glasno je ponovio android.

„Sigurna sam da iza toga stoji Karkon! Kako mi samo ranije to nije palo na pamet!“, Ninin glas je postajao sve očajniji.

Maks se zateturao, kolena su mu zaškripala i on oseti snažnu vrtoglavicu. Kao poražen je seo na pod, a oči mu se ispuniše suzama: „Andora. Ljubljena moja Andora“, žalio je android.

Nina ga je utešno zagrlila. Znala je kakav je težak udarac to bio za Maksa. Mlada alhemičarka je još jednom bacila pogled na morsko dno i dobro znala šta sve ovo treba da znači. Grof bi mogao da reaktivira androida, a to je značilo samo nove nevolje. Andora je imala znanja o Ksoraksu, Podvodnici i Maksu u malom prstu. Znala je previše!

Dok su joj misli tako bludele, Nina iznenada ugleda kako se nešto miče među algama i pluta na morskom dnu...

„Svih mi smazanih čokolada! Predmeti koji govore!“, vrisnula je drmusajući za rame svog metalnog prijatelja.

„Makse, gledaj! To su rascvetali kvandomio, patuljasta salija, žuti tart i zeleni vintabro! Moramo da ih izvadimo, ne smemo ih ostaviti ovako!“, jedva je dolazila do daha mala alhemičarka.

„Ima li razloga za brigu?“, sumnjičav je bio Maks.

„Ni najmanje, to su vrlo ljupki i dobroćudni predmeti! Loredan ih je koristio da napravi razdvajajući kumus, ali pošto je mrtav – više mu nisu potrebni. Jedino nedostaje plavi vintabro, ali on nam i ne treba“, objasnila je devojčica sa Šestog Meseca.

Maks joj je pomogao i aktivirao mehaničku ruku koja je kroz okruglo prozorče u Podvodnici dohvatila sirote predmete i, jedan po jedan, sve pokupila. Bili su u lošem stanju – već dvadeset dana su plutali morem i nije bilo lako oživeti ih.

Nina je dohvatila krpu i brižljivo obrisala svaki predmet. Sudić s kvandomiom je bio prazan, fini crveni prah se rasuo, mermerna zdelica žutog tarta bila je bez prozirne soli, a u ćasici patuljaste salije nedostajala su sjajna zrnca. Samo je bočica zelenog vintabra bila netaknuta. Alhemijska tečnost se nije prosula.

Nina ih je stavila kraj kamina da se zagreju, nadajući se da će se oporaviti, međutim, nijedan predmet nije progovorio. Ipak posle nekoliko minuta toplota im je naposletku pomogla. Zdelica žutog tarta je razmrđala nožice, a časica patuljaste salije se pomerila. Devojčica im je polako prišla i tiho upitala: „Kako ste?“

„Vrlo dobro, vrlo dobro“, odgovori žuti tart.

„Vrlo smušeno“, dodala je patuljasta salija, dok je sudić kvandomija drhtao, a bočica zelenog vintabra kinula.

Maks je pažljivo posmatrao te čudne predmete. Sagnuo se i dohvatio mermernu zdelicu žutog tarta.

„Imate ksreće, Nina vaks je kspaksila“, značajno je rekao android.

„Nina... Nina... ko beše Nina? Ti li si, devojčice? Sad se sećam, bila si sa svojom družinom na Tihom ostrvu“, sudić s kvandomiom se setio svega.

„Tačno tako, bilo mi je tako drago što sam vas upoznala. Mislim da je sada došlo vreme da vam otkrijem nešto što ne znate.“ Alhemičarka sede na pod između njih i mazeći ih ispriča šta se dogodilo na Tihom ostrvu i kako je završila pernata zmija.

„Naš stvoritelj Loredan je mrtav? Pa to je užasno!“, plačljivo je rekla zdelica žutog tarta.

„Znam kako vam je, ali pomozite mi, preklinjem vas“, rekla je Nina, pa upitala predmete da li su na veče eksplozije videli Karkona kako odnosi Andorin kovčeg. Predmeti su svi do jednog potvrdno odgovorili, ali su umirili

svoju novu prijateljicu uveravajući je da se stakleni zidovi Podvodnice ne primećuju. Alge savršeno pokrivaju tajnu laboratoriju. Dakle, Karkon nije ništa primetio!

Nina i Maks su odahnuli, iako je ostalo neizvesno šta je sa Andorom. Ako Karkon uspe da je reaktivira, svakako će je ubediti da mu otkrije sve što zna.

Predmeti koji govore ubrzo su zaspali pokraj kamina, ostavljajući Maksa i devojčicu nikad budnije. Oboje su bili svesni svih nevolja koje će tek uslediti.

U školi se vest o trovanju gradonačelnika brzo proširila i izazvala brojne glasine. Posebnu pažnju su, bez sumnje, privukli Dodo, Česko, Fjore i Roksi. Svi su još odranije znali za brojne tračeve na njihov račun. Bile su to optužbe za sumnjivo ponašanje, širenje glasina o magiji i druženje s Ninom de Nobili, za koju se verovalo da je opasna alhemičarka. Školski direktor je u svečanoj sali okupio sve razrede i obavestio čak da će škola sutradan biti zatvorena zbog narodne žalosti.

„Molim vas, deco, na sahrani gradonačelnika budite disciplinovani“, opomenuo ih je strogo direktor i ledenim pogledom ošinio četvoro prijatelja sa Đudeke.

Dodo zadrhta kao prut i zgrabi Česka za rukav, dok je ovaj bio hladan kao led.

Fjore i Roksi su želele da popričaju s Ninom čim pre. Ceo događaj pretio je da se otme kontroli.

Tog popodneva družina se okupila u Dvorani pomorandži uz topli čaj koji je skuvala Puslica. Konačno su mogli na miru da razmene novosti.

„Nina, šta misliš, da l' da prisustvujemo sahrani?“, upitala je Fjore mrveći kolačić.

„Samo bih da vidim kako će Karkon da stane pred Venecijance. Nego, nešto drugo me brine...“, odgovorila je devojčica stežući vilicu.

Četvoro prijatelja se brzo pogledaše, a Česko skoči na noge i cinično procedi: „Divno, ima još nešto što te brine?“

Nina je oborila pogled i sve im potanko ispričala o nestanku Andorinog kovčega. Roksi se zagrenula i prolila čaj, Fjore je sklopila šake kao u molitvi, a Dodo je, modar od straha, počeo da zapomaže: „Mi... mis... mislite d... da je t... to Karkon ura... uradio?“

„Ko drugi!“, odsečno je uzvratila Nina, stežući Taldom Luks i sevajući krupnim plavim očima.

„Ovo nam nije trebalo“, reče Fjore.

„Dobra vest je ta što sam spasla predmete koji govore! Sećate se? Videli smo ih i u filmu“, upitala ih je sve Nina.

„Kako da ih zaboravimo! Gde si ih iskopala?“, radoznala je bila Fjore.

„Potonuli su na morsko dno. Sad su u Podvodnici, na sigurnom. Preslatki su“, objasnila im je s osmehom devojčica sa Šestog Meseca.

„Hoćeš li ih zadržati?“, upitala je Roksi.

„Još pitaš! Nikad ne bih mogla da ih ostavim na cedi-lu. Uostalom, ko zna za šta mogu da nam zatrebaju“, nastavila je Nina pokušavajući da oraspoloži družinu. Česko je, međutim, ponovo započeo razgovor o Andorinom nestalom kovčegu i Loredanovoj sahrani.

Gurnuo je ruke u džepove i odlučno rekao:

„Grof hoće rat, i dobiće ga! Vidimo se sutra ispred Crkve Svetog Marka. Na sahrani ćemo saznati dosta toga. Nije pametno da izbegnemo to, u suprotnom će sva sumnja biti opravdana. Odmah bi izdali nalog za pritvor.“

Niko nije mogao da protivreči Česku, pa prijatelji istovremeno izvadiše rubin dugotrajnog prijateljstva da potvrde složnost i snagu njihovog prijateljstva.

„Hajdemo do Knjige, možda ona ima nešto da kaže“, predložila je Nina i dohvatila pod ruku Česka, koji ju je nežno pogledao.

U Duždevoj dvorani čekalo ih je iznenađenje: pokraj laboratorijskih vrata ležala je nekakva okrugla knjiga.

„Kakav čudan oblik“, reče Nina podižući knjigu s poda.

„Vala čitala sam dosta, ali još nisam videla okruglu knjigu“, umešala se Roksi dodirujući crvene korice.

„*Limpidus*, Tadino de Đordis“, pročitala je naglas naslov.

Knjiga je najednom iskočila iz Nininih ruku i otkotrljala se na pod. Utom se sasvim iznenada otvorila. Deca su zabezeknuto stajala nad njom.

Okrugle stranice su na sebi imale kružno ispisanu reči. Slova su činila neku neobičnu vrstu spirale, a poslednja reč završavala se u centru kruga. Nije bilo nimalo lako za čitanje.

Česko je prvi pročitao rečenicu, ali mu je odmah zazvučala besmisleno: *ezus etsačižur*.

Nina se pažljivo zagledala u stranicu i shvatila da su sve stranice knjige identične. Neprekidno su se nizale te dve iste, nerazumljive reči.

„Ezus etsačižur?“, ove reči su uspele da iznenade i Fjore, koja nije znala da ih prevede.

Dodo je prstom počeo da prevlači preko slova unazad.

„R-u-ž-i-č-a-s-t-e s-u-z-e.“

„Ružičaste suze! Bravo, Dodo, genije!“, uskliknula je Nina snažno zagrlivši ridokosog prijatelja.

„A šta to znači, pametnjakovići?“, upitao je Česko uspravljajući se.

Devojčica sa Šestog Meseca je na to samo otvorila vrata laboratorije: „To će nam sad reći *Magični sistem sveta*.“

Nije ni postavila dlan nad korice, kad se Knjiga sama od sebe otvori. Snop ružičaste svetlosti poleteo je uvis. Za nekoliko sekundi na tavanici su se stvorile kapljice. Vodeni list se zatalasao, a Knjiga je progovorila:

*Prikupite sve ružičaste suze ove
i ostavite ih da 3 minuta odstoje.
Za sahranu će suze ključne biti
u pravom času Nina će ih upotrebiti.*

„Eto, to je to, ružičaste suze. Čemu li služe?“, znatiželjna je bila Mišina unuka.

Međutim, Knjiga se već zatvorila i nije davala dodatna objašnjenja. Nina je bespomoćno raširila ruke, pogledala u prijatelje i uzviknula: „*Magični sistem sveta* će me na kraju izludeti!“

Dodo se osmehnuo i s jedne police dohvatio staklenu bočicu. Fjore je unezvereno gledala u tavanicu: ružičaste kapljice su bile predivne!

Česko je u međuvremenu doneo hoklicu, popeo se i bakarnom kašikom počeo da skuplja kapljice. Nina je uzela teglice zatvorene pouzdanom plutom, pa je uzela jedan zapušač. Ružičaste suze su bile spremne za upotrebu, iako niko od alhemičarske družine nije znao koja im je namena.

U međuvremenu je njihov najveći neprijatelj bio zaoкупljen drugim poslom. Bio je usred nekog važnog razgovora s jednim krajnje neobičnim gostom, koji je u poslednje vreme bio redovan posetilac njegove palate.

„Dobro razmislite, toliko toga mogu da učinim za vas. Nećete se pokajati“, značajno je rekao grof čoveku u središtu laboratorije K. „Cenjeni gospodine, jasno vam je da sam uticajna ličnost i da posedujem veliku moć. Poznajem sve mračne tajne alhemije i niko ne može da mi stane na put. Uostalom, to bi vi trebalo da najbolje znate. Znam da je naš prvi susret bio prilično neprijatan. Ali podsetiću vas, tadašnje okolnosti vam nisu išle u prilog.“

Karkon je govorio staloženo, sve dok ga ovaj neobični gost ne prekide u jednom trenutku: „Nisam zaboravio, dragi grofe. Uveravam vas da neću napraviti istu grešku dvaput. Shvatio sam da je alhemija mraka pravi put.“

Ove strašne reči izgovorio je veoma odlučno.

„Pođite za mnom, pokazaću vam nešto“, nastavio je učitelj magije, pokazujući neznancu put u ambulantu palate.

„Pogledajte unutra“, rekao je pokazujući na kadu s regenerišućom tečnošću.

Čovek je u trenutku prebledeo ugledavši ćelavog androida, potopljenog u vodu života. Sasvim zbunjen onim što je video, zamolio je da sedne.

Grof mu se približio i prošaputao na uvo: „Oživeće, moj najdraži android će se vratiti jači nego pre. Ne plašite se. Sad odlazite. Ne želim da se previše zadržavate

ovde, drugi bi mogli da posumnjaju. Videćemo se izjutra na sahrani. Molim vas, držite se podalje, niko ne sme doznati da se nas dvojica poznajemo.“

Čovek je potvrdno klimnuo glavom, a Karkon mu tutnuo u ruku bočicu guste zelene tečnosti, nalik na maslinovo ulje. Zatim je opet prošaputao: „To je veleno-zija.“ Objasnio je neznancu gde treba da tečnost odnese. Bilo je to mesto koje je ovaj neobični posetilac poznao bolje od svog džepa.

„Učinite li tačno onako kako sam vam kazao, dobićete moje poverenje. Onda bih mogao da saslušam sve tajne koje imate za mene i otkrijem vam nove alhemijske napitke“, značajno je rekao Karkon. Pod svetlošću laboratorije njegovo lice izgledalo je još strašnije.

Dok je misteriozni neznanac prestravljeno izlazio iz ambulante, android je otvorio jedno oko i ošinio ga pogledom, ali ovaj to nije primetio. Andora je, dakle, bila ponovo rođena. Oživela je! Ubrzo će i sam Karkon to otkriti i biće konačno zadovoljan.